

IDENTITA
PŘIJATÉHO
DÍTĚTE

Dvojitá identita v NRP

- - Koho a čeho všeho se „identity“ týká pohybuje-li se v oblasti NRP?
- - Porucha identity může mít velmi závažný průběh právě u přijatého dítěte, které o svém původu neví. Proto – budování pozitivní identity je třeba se věnovat od samého počátku, kdy dítě do rodiny přijde a pečovat s obzvlášť velkým úsilím. Nejenom že je úkolem náhradních rodičů s dítětem sdílet jeho původ, kořeny a minulost, ale také budovat novou dvojitou identitu – identitu náhradních rodičů a pomoci budovat pozitivní identitu přijatého dítěte
- - Přijmout identitu „náhradního rodiče“ není snadné (pocitově, že „naše rodičovství je jiné, méně kvalitní“). Ovšem jiné neznamená horší, je stejně kvalitní, často kvalitnější než rodičovství biologické. Přijme-li náhradní rodič identitu adoptivního rodiče nebo pěstouna, nebude mít jeho přijaté dítě mnoho problémů s přijetím vlastní identity osvojeného či přijatého dítěte.

Říci nebo neříci? Aneb sdělování pravdy dítěti o jeho původu

- týká se dětí, které si svůj příchod do rodiny nepamatují a převážně děti osvojených (dětí v PP situace jiná-kontakt s původní rodinou)
- ŘÍCI! A říkat opakovaně. Prevence mnoha nepříjemností (čeho?). Např. ve Francii sdělení pravdy o původu nařízeno zákonem-nesdělení se trestá!
- Adoptivní rodiče – pokušení pravdu o původu nesdělít (jaké mohou mít vnitřní důvody, obavy?) Anketa mezi veřejností – výsledky (adoptivní rodiče versus jejich přijaté děti).
- S pravdou se lépe žije – zatajování navazuje stav neustálé nejistoty a stresu – dítě ji cítí, z různých situací vytuší, že mu rodiče něco tají (nebo se dozví od okolí – chtěně či nechtěně apod.). Rodiče nemohou mít pocit plného rodičovství – příklad. Dítě má vědět alespoň tolik, co ví jeho rodiče. Výchovné hledisko - nechceme, aby naše děti lhaly nám, nemůžeme lhát my jim

PĚT P V ROZVOJI IDENTITY DÍTĚTE JINÉ KULTURY

- **1. POSTUPNĚ**
- Budeme-li se o rozvoj identity dítěte aktivně starat hned od počátku, můžeme zmírnit bouřlivé období dospívání, kdy si bude ostře uvědomovat, že je „jiné“.
- **2. PŘIROZENĚ**
- Prvky, které pomohou dítěti budovat svou identitu, je vhodné začlenit do běžného života, pro všechny členy rodiny. Kdyby mělo dítě pocit, že je odlišné, může část vlastního „já“ začít odmítat ve snaze splynout s ostatními.
- **3. PŘIJMOUT ODLIŠNOST**
- Abychom dokázali dítěti přirozeně zprostředkovat vytvoření jeho vlastní identity, musíme nejdříve sami vnitřně přijmout fakt, že jeho identita je odlišná od naší, případně i od identity našich dalších dětí. Není ani horší ani lepší, je stejně hodnotná, ale odlišná.
- **4. POZITIVNĚ**
- Dědictví původu dítěte bychom měli považovat za obohacení našeho života, naší rodiny. Přijaté dítě bude obohaceno o poznání naší kultury, my budeme obohaceni při poznávání té jeho.
- **5. PLÁNOVITĚ**
- Pro budování identity přijatého dítěte jiné kultury musíme udělat něco navíc, co ve výchově dětí stejného etnika „se udělá“ jaksi samo, jako i nám v dětství stačilo naší identitu jen spontánně přejímat od rodičů a společnosti. Chceme-li přijatému dítěti dát prostor pro rozvoj jeho vlastní identity, může být účelné mít jasnou představu, kdy a jaké kroky podniknout.
- Mám chuť přidat ještě šesté Pé: **S POKOROU**. Ve slovech Jiřiny Prekopové, rodinné terapeutky: „dětí jsou hosté, kteří hledají cestu,“ je vyjádřeno to, s čím leckdy nejsme úplně smířeni. Totiž, že veškeré naše výchovné snažení není než nabídka možných cest. A dítě si – až k tomu doroste – samo z nabídek celého světa vybere to, co se mu zdá pro něj dobré.
- A my bychom měli jeho volbu respektovat.